

Arrest

nr. 105 061 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juni 2012 dient verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 29 november 2012 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 01/06/2012 werd ingediend door: Naam: B.N.H.

{...} , Nationaliteit: Spanje ; Geboortedatum: 23.10.1968 , Geboorteplaats: Mohammedia , Identificatienummer in het Rijksregister : {...}, Verblijvende te {...}

om de volgende reden geweigerd :

0 Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Meneer diende op 01/06/2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende overeenkomstig artikel 40§4,1° van de wet van 15/12/1980. Hij legde de volgende documenten voor ter ondersteuning van de aanvraag: een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB sinds 10/08/2012, een dagcontract als seizoensarbeider, een arbeidsovereenkomst met een Nederlandse werkgever, bewijzen van sollicitaties van hem en zijn echtgenote, inschrijving in interimkantoren en verdere loonfiches als seizoensarbeider.

Heden blijkt uit raadpleging van de RSZ-databank (dimona) dat betrokkene effectief enkele dagen aan de slag is geweest als seizoensarbeider en dit tot 25/10/2012. Heden blijkt betrokkene niet meer aangemeld als werknemer in België. Bij gebrek aan huidige tewerkstelling in België, kan de betrokkene het verblijfsrecht niet genieten als werknemer (artikel 50§2, 1° van het KB van 08/10/1981).

Betrokkene legt een arbeidscontract van bepaalde duur voor bij een werkgever in Nederland, maar het verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan niet erkend worden gezien hij geen bewijs levert dat hij effectief aan de slag is gegaan in Nederland en op basis van die activiteit over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij (en zijn gezinsleden) ten laste valt/vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (artikel 40§4, 2° en artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980). Hij legt evenmin een bewijs over dat hij over een geldige ziekteverzekering beschikt die de risico's in België dekken.

Tot slot kan hij evenmin als werkzoekende de inschrijving bekomen. Betrokkene toont aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB, te hebben gesolliciteerd en te zijn ingeschreven in interimkantoren. Betrokkene heeft ook een aantal dagen gewerkt als seizoensarbeider in de maanden september en oktober 2012. Deze seizoensgebonden tewerkstelling liep echter ten einde op 25/10/2012 en biedt geen perspectief op vernieuwde tewerkstelling naar de toekomst toe. Sindsdien is betrokkene er duidelijk niet meer in geslaagd ook maar één dag te werken. Ondanks de sollicitaties en aanmeldingen bij interimkantoren legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat hij heden in een verregaand stadium zit van een sollicitatieprocedure, een sollicitatieprocedure succesvol heeft afgesloten of een concreet voorstel heeft van een werkgever in België om in dienst te treden. Derhalve dient vastgesteld te worden dat betrokkene niet afdoende heeft bewezen een reële kans te maken om in de nabije toekomst te worden aangesteld.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij werd bij brief van 14 maart 2013 in kennis gesteld van het feit dat zij vanaf de kennisgeving van voormeld schrijven beschikt over een termijn van acht dagen om de griffie te laten weten of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. De verzoekende partij heeft bij schrijven van 22 maart 2013 tijdig te kennen gegeven geen synthesememorie neer te leggen. In toepassing van artikel 39/81, negende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt de annulatieprocedure voortgezet conform het eerste lid van voormeld artikel.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, alsook van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

"9. Geschonden bepalingen en bespreking:

9.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

9.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 29.11.2012 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

9.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

9.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie

9.5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij niet voldoende aangetoond heeft een reële kans te maken op de arbeidsmarkt. Nochtans heeft verzoeker toch heel wat documenten voorgelegd waaruit blijkt hij ingeschreven is bij de VDAB en in interimkantoren, heeft verscheidene malen gesolliciteerd en heeft een tijd als arbeider gewerkt, wat zijn werkwillegheid wederom aantoonst.

Ook legt hij stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker een inburgeringscursus heeft gevolgd.

Mede dankzij deze cursussen heeft hij zijn kans op de arbeidsmarkt verhoogd.

Het is duidelijk dat de sollicitaties hun vruchten afgeworpen.

Verzoeker heeft werk gevonden en werkt nog steeds !

De bewering van verweerster dat verzoeker slechts enkele dagen heeft gewerkt is een loze bewering en wordt weerlegd met de loonbrieven die door hem tijdens deze procedure worden voorgelegd.

Het is voor verzoeker niet te begrijpen hoe op 29.11.2012 verwerende partij een negatieve beslissing kon nemen, rekening houdende met alle concrete gegevens van het concrete dossier van verzoeker, of

beter gezegd rekening houden met het gebrek aan gegevens in het concrete dossier van verzoeker die te wijten is aan verwerende partij.

Verzoeker heeft thans job waar hij regelmatig tewerkgesteld wordt. Er worden loonbrieven van de werkgever voorgelegd.

Verwerende partij meldt in haar beslissing dat verzoeker slechts enkele dagen heeft gewerkt en dat zij deze gegevens uit de RSZ-databank hebben gehaald.

Uit de stukken die verzoeker samen met huidig beroepsverzoekschrift overmaakt, blijkt dat verzoeker veel langer tewerkgesteld is dan dat verweerster beweert.

Verzoeker heeft in de maand oktober 2012 alleen al 15 dagen gewerkt. Dit is langer dan de enkele dagen die verwerende partij beweert. In de maand september 2012 heeft verzoeker 10 dagen gewerkt. De maanden daarop werd verzoeker steeds tewerkgesteld zoals het uit de stukken mag blijken.

Hij voldoet perfect aan de voorwaarden om op basis van artikel 40§4,1° van de wet van 15/12/1980 een verblijf van meer dan meer 3 maanden te bekomen.

De weigeringsgronden waarop verweerster haar beslissing op stoelt is onterecht en rust enkel op veronderstellingen die niet met de realiteit stroken.

Verzoeker toont met heel wat documenten aan dat hij alles heeft gedaan om werk te zoeken, te solliciteren en te integreren.

Met zijn ingesteldheid zal hij steeds werk kunnen vinden en werken.

Verzoeker is niet uit Spanje verhuisd om van het zonnig Belgisch weer of van het Belgisch sociaal vangnet te genieten. De reden van zijn emigratie ligt enkel en alleen in het feit dat hij hier werk zou kunnen vinden en zou werken.

De ingesteldheid en de houding van verzoeker blijkt ook uit de stukken die door hem zijn voorgelegd.

Redelijkheidshalve en zorgvuldigheidshalve had verwerende partij deze concrete gegevens van het dossier van verzoeker mee in overweging moeten nemen of minstens opvragen en in de definitieve beoordeling van het verblijfsrecht van verzoeker integreren.

Ondanks deze gegevens beslist verwerende partij om het verblijf te weigeren in plaats van een alternatieve redelijke en zorgvuldige oplossing voor te stellen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

9.7. De bestreden beslissing van 29.11.2012 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.Y. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.)."

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM, merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze bepaling, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. De exceptie van de verwerende partij ter zake is gegrond. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

2.5. In casu heeft verzoekende partij op 1 juni 2012 op grond van artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving als werkzoekende. In de bijlage 19 die hierop volgend werd afgeleverd, werd aan verzoekende partij overeenkomstig artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) verzocht om binnen de 3 maanden (dit is ten laatste op 1 september 2012) een arbeidscontract of een bewijs van inschrijving van de VDAB, sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans op tewerkstelling over te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij de volgende documenten heeft voorgelegd:

- verschillende loonfiches van Agro-Services waaruit blijkt dat verzoekende partij tot 25 oktober 2012 verschillende dagen heeft gewerkt,
- een dagcontract als seizoenarbeider,
- een arbeidscontract voor bepaalde duur bij een Nederlandse onderneming,
- een bewijs dat verzoekende partij als werkzoekende is ingeschreven bij de VDAB sinds 10 augustus 2012,
- inschrijvingen bij interimkantoren,
- bewijzen van sollicitaties van verzoekende partij en haar echtgenote.

Ter aanvulling hiervan werd op 28 september 2012 nog twee loonfiches voorgelegd voor een gepresteerde arbeid van in totaal drie dagen.

Uit het administratief dossier blijkt voorts dat verzoekende partij in september 2012 11 dagen en in oktober 2012 19 dagen zou gewerkt hebben.

2.6. Op 29 november 2012 wordt op basis van de bovenvermelde informatie in de bestreden beslissing de volgende beoordeling gemaakt van de inschrijving van verzoekende partij als werkzoekende:

“Meneer diende op 01/06/2012 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende overeenkomstig artikel 40§4, 1° van de wet van 15/12/1980. Hij legde de volgende documenten voor ter ondersteuning van de aanvraag: een inschrijvingsbewijs als werkzoekende bij de VDAB sinds 10/08/2012, een dagcontract als seizoenarbeider, een arbeidsovereenkomst met een Nederlandse werkgever, bewijzen van sollicitaties van hem en zijn echtgenote, inschrijving in interimkantoren en verdere loonfiches als seizoenarbeider.

Heden blijkt uit raadpleging van de RSZ-databank (dimona) dat betrokkene effectief enkele dagen aan de slag is geweest als seizoenarbeider en dit tot 25/10/2012. Heden blijkt betrokkene niet meer aangemeld als werknemer in België. Bij gebrek aan huidige tewerkstelling in België, kan de betrokkene het verblijfsrecht niet genieten als werknemer (artikel 50§2, 1° van het KB van 08/10/1981).

Betrokkene legt een arbeidscontract van bepaalde duur voor bij een werkgever in Nederland, maar het verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan niet erkend worden gezien hij geen bewijs levert dat hij effectief aan de slag is gegaan in Nederland en op basis van die activiteit over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij (en zijn gezinsleden) ten laste valt/vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (artikel 40§4, 2° en artikel 40§4, tweede lid van de wet van 15/12/1980). Hij legt evenmin een bewijs over dat hij over een geldige ziekteverzekering beschikt die de risico's in België dekken.

Tot slot kan hij evenmin als werkzoekende de inschrijving bekomen. Betrokkene toont aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB, te hebben gesolliciteerd en te zijn ingeschreven in interimkantoren. Betrokkene heeft ook een aantal dagen gewerkt als seizoenarbeider in de maanden september en oktober 2012. Deze seizoensgebonden tewerkstelling liep echter ten einde op 25/10/2012 en biedt geen perspectief op vernieuwde tewerkstelling naar de toekomst toe. Sindsdien is betrokkene er duidelijk niet meer in geslaagd ook maar één dag te werken. Ondanks de sollicitaties en aanmeldingen bij interimkantoren legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat hij heden in een verregaand stadium zit van een sollicitatieprocedure, een sollicitatieprocedure succesvol heeft afgesloten of een concreet voorstel heeft van een werkgever in België om in dienst te treden. Derhalve dient vastgesteld te worden dat betrokkene niet afdoende heeft bewezen een reële kans te maken om in de nabije toekomst te worden aangesteld.”

2.7. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat zij slechts enkele dagen heeft gewerkt en stelt dat zij in de maand september 2012 tien dagen en in oktober 2012 vijftien dagen heeft gewerkt. Zij stelt dat zij thans regelmatig tewerkgesteld is en verwijst hierbij naar de loonbrieven die zij heeft bijgebracht bij haar verzoekschrift. Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij redelijkerwijze en zorgvuldigheidshalve extra gegevens had moeten opvragen bij haar.

2.8. Vooreerst wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het

verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de loonfiches van 11 en 19 december 2012 die betrekking hebben op arbeid verricht in december 2012 noch van de inburgeringscursus die verzoekende partij thans bijbrengt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bovenvermelde loonfiches en bewijzen van een inburgeringscursus kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in het thans voorliggende geschil.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de aanvrager de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Verzoekende partij heeft de kans gekregen om overeenkomstig artikel 50 van het Vreemdelingenbesluit alle nuttige inlichtingen over te maken. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

2.9. Waar verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ten onrechte aangeeft dat zij slechts enkele dagen zou hebben gewerkt, stelt de Raad evenwel vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle tewerkstelling van verzoekende partij tot het moment van het treffen van de bestreden beslissing. Verwerende partij kon tevens correct vaststellen dat verzoekende partij na 25 oktober 2012 niet meer als werknemer is tewerkgesteld en dat verzoekende partij daarom geen verblijfsrecht kan genieten als werknemer.

2.10. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekende partij het motief inzake het Nederlandse arbeidscontract en het motief dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, niet betwist.

2.11. Tenslotte is het in casu niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat op basis van de verschillende korte periodes van (seizoensgebonden) tewerkstelling tot 25 oktober 2012 en de vaststelling dat zij ondanks verschillende sollicitaties sindsdien tot en met 29 november 2012 niet meer is tewerkgesteld, zij niet meer kan ingeschreven worden als werkzoekende omdat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij een reële kans maakt om tewerkgesteld te worden. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de diverse sollicitaties en de inschrijving van verzoekende partij bij de VDAB alsook bij diverse interimkantoren, doch omstandig gemotiveerd waarom deze stukken niet kunnen aantonen dat verzoekende partij nog een reële kans maakt op tewerkstelling. Het blote betoog van verzoekende partij dat zij met haar ingesteldheid steeds werk zal kunnen vinden, doet geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen waarop de bestreden beslissing steunt en die hun grondslag vinden in het administratief dossier.

2.12. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Gezien het voorgaande maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat verwerende partij het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.13. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OOPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

De Raad verwijst naar zijn bespreking hoger. Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel heeft geschonden.

2.14. Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER